

ИЛИИЦА: Момице, ти не разбираш... Почакай... Слушай ме...
Слушай ме, Марийо. Няма време за губене.

МАРИЯ: Не искам да слушам нищо. Правете каквото искате. Сега
Бория е силен. Йоан-Асен може да чака още години... Нали?

ИЛИИЦА: Не. Не си права. Ето бунтът пропадна. Всичко е разсипано.
Не можем нищо да сторим. Съюзът е вече сключен. Ала имаме само
още една надежда.

МАРИЯ: А това е?...

ИЛИИЦА: Това си ти!

МАРИЯ: Аз?

ИЛИИЦА: Марийо...

/Илиица се оглежда и снишава глас./

Ние имаме нужда от този човек в Константиновград...

МАРИЯ: Не разбирам...

ИЛИИЦА: Ти замисляш, че ни напуснеш. Илада си. Може да ни
забравиш. Животът заличава много неща. Ала ние всички искаме
от тебе едно-единствено нещо: когато те помолим за услуга да не
ни я откажеш. Защото нито един миг делото ни няма да престане.
Потруди се да внушиш на съпруга си, че България няма да види
покой, дорде не се завърне Йоан-Асен. Ако той иска да има мощни
съюзници, нека престане да крепи Бория.

МАРИЯ: Но ако неговите намерения са само да осуети идването на
Йоан? Ако той иска да има за съюзник само една слаба и немощна
България?

ИЛИИЦА: Тогави и ние ще знаем какво да правим. Засега само това
искаме от тебе. После... Ще видим. Ще ти пратя вест. Помни този
час, Марийо, и не забравяй никога, че си дъщеря на Калояна, че
кръвта му вика за отплата...

МАРИЯ: Заклевам се в паметта на баща си, че винаги в мене ще
имате все същия борец за преуспяването на делото, че никога няма
да забравя своя дълг към сина на Асена, че никога няма да намер